
Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

Palestra 6/1-2(49-50), 176-181

1962

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

NACZELNA RADA ADWOKACKA

Uchwały Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej

1. NIE PODLEGAJĄ ZASKARZENIU DO NRA UCHWAŁY RADY ADWOKACKIEJ ZLECAJĄCE RZECZNIKOWI DYSCYPLINARNEMU PROWADZENIE DOCHODZENIA LUB WNIESIENIA AKTU OSKARŻENIA.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 10 listopada 1961 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy z odwołania adwokata X od uchwały Rady Adwokackiej w C z dnia 8 czerwca 1961 r..

p o s t a n o w i ł:

odwołanie adw. X, jako niedopuszczalne, pozostawić bez merytorycznego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Uchwałą z dnia 10 stycznia 1959 r. Rada Adwokacka zleciła swojemu członkowi adw. Y sporządzenie aktu oskarżenia przeciwko adw. X, ale następnie uchwałą z dnia 21 listopada 1959 r. cofnęła to zlecenie, uznając za bezprzedmiotowe prowadzenie dochodzenia dyscyplinarnego przeciwko adw. X z powodu zarzutu pomówienia adw. W. o brak obiektywnego ustosunkowania się do jego sprawy.

Zaskarżoną obecnie uchwałą z dnia 8 czerwca 1961 r. Rada Adwokacka uchyliła własną uchwałą z dnia 21.XI.1959 r. i przekazała sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu do dalszego postępowania — zgodnie z pierwotną uchwałą z dnia 10.I.1959 r. — motywując to tym, że uchwałą z dnia 21 listopada 1959 r. zapadła z obrazą § 15 i 16 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 11 marca 1959 r. o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów (Dz. U. Nr 21, poz. 134).

Uchwałą z dnia 8 czerwca 1961 r. została doręczona adwokatowi X i adwokatowi W.

Adw. X odwołał się od tej uchwały, przedstawiając w swoim odwołaniu szczegółowo przebieg zatargu z adw. W. oraz zarzucając pod względem formalnym brak podstawy do uchylenia przez Radę Adwokacką własnej uchwały „powziętej kilka lat wstecz”.

Wydział Wykonawczy zważył, co następuje:

Zgodnie z § 8 powołanego wyżej rozporządzenia o postępowaniu dyscyplinarnym w sprawach adwokatów uchwały rady adwokackiej co do prowadzenia dochodzenia i wniesienia aktu oskarżenia są wewnętrznymi poleceniami rady wiążącymi rzecznika dyscyplinarnego, który działa z ramienia rady. Uchwały te dotyczą wprawdzie poszczególnych osób zainteresowanych w postępowaniu dyscyplinarnym w charakterze obwinionego lub pokrzywdzonego, jednakże dotyczą one tych osób tylko pośrednio. Ponieważ uchwały te bezpośrednio mają moc jedy-

nie poleceń wiążących rzecznika dyscyplinarnego, przeto zgodnie z art. 25 u.o.u.a. nie przysługuje od nich odwołanie do Naczelnej Rady Adwokackiej. Takie stanowisko zajął już Wydział Wykonawczy w uchwałach swych z 14 III.1958 r. („Palestra” z 1958 r. nr 7—8, str. 99) i z 9 V.1958 r. („Palestra” z 1958 r. nr 9, str. 88—89). Toteż Rada Adwokacka w C zbędnie zawiadomiła o treści swojej uchwały z dnia 8 czerwca 1961 r. zarówno adw. X, jak i adw. W.

Zainteresowanych dotyczy bezpośrednio nie uchwała Rady Adwokackiej, lecz postanowienie rzecznika dyscyplinarnego o zaniechaniu lub umorzeniu dochodzenia i tylko od takiego postanowienia przysługuje jedynie pokrzywdzonemu odwołanie do wojewódzkiej komisji dyscyplinarnej (§ 17 ust. 3 rozp.).

W tym stanie rzeczy należało stwierdzić, że odwołanie obwinionego adw. X od uchwały zawierającej polecenie Rady Adwokackiej w C dla rzecznika dyscyplinarnego jest niedopuszczalne i nie podlega merytorycznemu rozpatrzeniu.

2. ROZDZIAŁ NADWYŻEK Z CENTRALNEGO FUNDUSZU SZKOLENIA APLIKANTÓW ADWOKACKICH.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 29 grudnia 1961 r.).

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu sprawy rozdziału nadwyżek Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich,

p o s t a n o w i ł:

1) z nadwyżek finansowych osiągniętych z działalności Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich przekazać na rzecz:

a) Rady Adwokackiej w Lublinie	— 300.000 zł
b) Rady Adwokackiej w Warszawie	— 125.000 zł
c) Rady Adwokackiej we Wrocławiu	— 300.000 zł

r a z e m 725.000 zł

z przeznaczeniem tych kwot wyłącznie na cele poprawy sytuacji lokalowej zespołów adwokackich; wyżej wymienione Rady Adwokackie obowiązane są w terminie do dnia 1 lipca 1962 r. złożyć szczegółowe sprawozdania ze sposobu zużytkowania przyznaných sum;

- 2) zobowiązać Rady Adwokackie w Białymstoku, Kielcach, Lublinie i Warszawie do przedstawienia w terminie do 1.II.1962 r. szczegółowego planu poprawy sytuacji lokalowej zespołów adwokackich nadającego się do zrealizowania w 1962 r. i do przeznaczenia w preliminarzach budżetowych na 1962 r. odpowiednich kwot z funduszy własnych na realizację wyżej wymienionego planu, przy czym NRA w ciągu 1962 r. ze swej strony udzieli pomocy finansowej;
- 3) zwrócić się do pozostałych rad adwokackich o nadesłanie w terminie do 1.II.1962 r. planów na rok 1962 zmierzających do poprawy sytuacji lokalowej zespołów oraz przewidywanego sposobu finansowania tych zamierzeń.

U z a s a d n i e n i e

Pierwsze 4 miesiące działalności Centralnego Funduszu Szkolenia Aplikantów Adwokackich (VI—IX 1961 r) przyniosły nadwyżkę wpływów nad wydatkami w łącznej kwocie 1 653 375 zł 15 gr.

Minister Sprawiedliwości pismem z dnia 31.X.1961 r. Nr A-3383/61 wyraził zgodę na to, aby 15% tej nadwyżki zużytkować na zasilenie Funduszu Samopomocy Koleżeńskiej przy NRA. Wynika stąd, że na ten cel będzie przeznaczona kwota 248 006,25 zł.

Pozostaje kwota 1 405 368,30 zł, która zgodnie z porozumieniem z Ministerstwem Sprawiedliwości może być przeznaczona na poprawienie sytuacji lokalowej zespołów adwokackich.

Potrzeby lokalowe zespołów adwokackich są ogromne. Najgorzej przedstawia się sprawa lokali w izbach: lubelskiej, warszawskiej, białostockiej i kieleckiej. W tych izbach adwokackich przypada, wg danych z 1959 r., poniżej 3 m² powierzchni biurowej na 1 pracownika zespołu (licząc adwokatów, aplikantów i sekretariat), w Izbie lubelskiej zaś nawet poniżej 2 m² na osobę. W pozostałych izbach adwokackich sytuacja, biorąc pod uwagę liczbę przepiętne, przedstawia się znacznie lepiej, gdyż w izbach: gdańskiej, krakowskiej, łódzkiej, poznańskiej i wrocławskiej przypada od 4 do 5 m² na osobę, a w izbach: bydgoskiej, katowickiej, koszalińskiej, olsztyńskiej, opolskiej, rzeszowskiej, szczecińskiej i zielonogórskiej — ponad 5 m² na osobę.

Prawidłowe rozwiązanie problemu lokali zespołów wymaga akcji długotrwałej, zebrania dokładnych aktualnych danych oraz przeanalizowania zgłoszeń, jakie będą nadesłane przez poszczególne rady adwokackie.

Na razie wydaje się rzeczą konieczną, aby przede wszystkim udzielić dotacji tym izmom adwokackim, w których sytuacja lokalowa zespołów jest najtrudniejsza. Ponadto jest rzeczą słuszną, aby wspomóc finansowo te rady adwokackie, które we własnym zakresie i z własnych funduszy prowadzą akcję zmierzającą do wybitnego poprawienia obecnej sytuacji lokalowej.

Dokonując pierwszego prowizorycznego rozdziału funduszy na koszty związane z uzyskaniem nowych lokali dla zespołów, Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej rozważył zgłoszenia 3 następujących rad adwokackich:

- 1) Rada Adwokacka we Wrocławiu stwierdza, że w latach 1959—61 wydatkowała na budowę lokali zespołów we Wrocławiu i Jeleniej Górze blisko 1 000 000 zł. Obecnie Rada Adwokacka we Wrocławiu przewiduje dalsze wydatki na ten cel w wysokości około 1 500 000 zł, przy czym Rada dysponuje nadwyżką budżetową w kwocie 400 000 zł i liczy się z możliwością uzyskania pewnych sum pieniężnych od zespołów. W każdym razie zabraknie na dokończenie robót kilkuset tysięcy złotych.
- 2) Rada Adwokacka w Lublinie rozpoczęła budowę lokalu o powierzchni 220 m², przeznaczonego na biura Rady, Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej oraz na 1 lub 2 zespoły; koszt tej budowy wynosi 780 000 zł, a Rada zapłaciła już 470 000 zł, brakuje zatem na dokończenie budowy 300 000 zł.
- 3) Rada Adwokacka w Warszawie wpłaciła w 1961 r. kwotę 150 000 zł z tytułu kosztów budowy Zespołu Adwokackiego Nr 1, w preliminarzu budżetowym zaś na ten cel było przewidziane tylko 30 000 zł. Rada Adwokacka w Warszawie prosi o pomoc finansową w kwocie 125 000 zł.

Rozważając te zgłoszenia Wydział Wykonawczy NRA wziął pod uwagę, co następuje:

- 1) Rada Adwokacka we Wrocławiu poniosła dotychczas — na budowę lokali zespołów — wydatki w kwocie 1 000 000 zł i preliminuje dalsze wydatki w wysokości 1 400 000 zł, co całkowicie usprawiedliwia prośbę jej o udzielenie pomocy finansowej przez NRA. Dlatego słuszne jest przeznaczenie dla Rady Adwokackiej we Wrocławiu kwoty 300 000 zł.
- 2) Rada Adwokacka w Lublinie, mająca na swoim terenie najtrudniejsze w kraju warunki lokalowe zespołów, wydatkowała z własnych funduszy prawie 500 000 zł. Dlatego należy pomóc tej Radzie przez przyznanie kwoty 300 000 zł. Jednocześnie Wydział Wykonawczy NRA uważa za potrzebne zobowiązać Radę Adwokacką w Lublinie do opracowania w terminie do 1.II.1962 r. i przedstawienia Naczelnej Radzie Adwokackiej planu poprawy sytuacji lokalowej zespołów nadającego się do zrealizowania w 1962 r. oraz do przeznaczenia w preliminarzu budżetowym na rok 1962 odpowiednich kwot z funduszy własnych Rady, przy czym NRA udzieli w 1962 r. dalszej pomocy finansowej.
- 3) Rada Adwokacka w Warszawie w latach ostatnich przeznaczyła niewielkie kwoty na cele budownictwa nowych lokali zespołów. Kwoty te nie pozostają w proporcji ani do potrzeb, ani też do możliwości finansowych Izby, która jest największą izbą w kraju. Wydział Wykonawczy NRA uznaje za słuszne przyznanie Radzie Adwokackiej w Warszawie pomocy w żądanej kwocie 125 000 zł, ale jednocześnie należy zobowiązać Radę Adwokacką w Warszawie do przedstawienia w terminie do 1.II.1962 r. planu poprawy sytuacji lokalowej zespołów nadającego się do zrealizowania w 1962 r. oraz do przeznaczenia w preliminarzu budżetowym na rok 1962 odpowiednich kwot z funduszy własnych, przy czym Naczelna Rada Adwokacka udzieli w 1962 r. dalszej pomocy finansowej.

W związku zatem z wnioskami 3 rad adwokackich należało wydatkować 725 000 zł.

W tym stanie rzeczy postanowiono jak wyżej.

3. ADWOKACI NIE WYKONUJĄCY ZAWODU POWINNI BYC WPISANI NA LISTY ADWOKACKIE W TYCH IZBACH ADWOKACKICH, W KTÓRYCH STAŁE ZAMIESZKUJĄ.

(uchwała Wydziału Wykonawczego Naczelnej Rady Adwokackiej z dnia 29 grudnia 1961 r.)

Wydział Wykonawczy Naczelnej Rady Adwokackiej, po rozpoznaniu pisma Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 13 września 1961 r. w sprawie siedziby adwokatów nie wykonujących zawodu,

postanowił:

na podstawie art. 32 ust. 1 pkt 3 ustawy o ustr. adw.

- 1) zwrócić się do wszystkich rad adwokackich z poleceniem ustalenia w terminie do dnia 28.II.1962 r., kto z członków izby stale zamieszkuje poza granicami terytorialnymi izby i czy to zamieszkiwanie nastąpiło za zgodą, czy

też bez zgody rady adwokackiej izby, w której adwokat ma urzędową siedzibę, oraz zobowiązać rady adwokackie do nadesłania do Naczelnej Rady Adwokackiej wykazu tego rodzaju adwokatów w terminie do dnia 15.III.1962 r. (wzór wykazu w załączeniu);

- 2) zobowiązać adwokatów nie wykonujących praktyki adwokackiej a zamieszkujących poza granicami izby adwokackiej, w której są wpisani na listę adwokacką, aby w terminie do 30.IV.1962 r. bądź złożyli wniosek o przeniesienie siedziby do izby adwokackiej, na której terenie zamieszkują, bądź też zamieszkali na terenie izby adwokackiej właściwej dla ich siedziby;
- 3) zlecić radom adwokackim, na terenie których faktycznie zamieszkują adwokaci, o których mowa w pkt 2 niniejszej uchwały, aby pozytywnie załatwiły ich wnioski o wpis na listę adwokatów;
- 4) zobowiązać rady adwokackie, aby po dniu 30.IV.1962 r. wyciągały konsekwencje dyscyplinarne w stosunku do adwokatów, którzy nie zastosują się do pkt 2 niniejszej uchwały.

Uzasadnienie

Wydział do Spraw Adwokatury Ministerstwa Sprawiedliwości zwrócił się do Naczelnej Rady Adwokackiej z prośbą o rozważenie możliwości podjęcia uchwały ustalającej, że adwokaci nie wykonujący zawodu powinni być wpisani na listy adwokackie w tych izbach, w których stale zamieszkują.

Inicjatywa Wydziału do Spraw Adwokatury Ministerstwa Sprawiedliwości jest spowodowana faktem, że pewna liczba adwokatów, którzy bądź ograniczyli się do wykonywania funkcji radców prawnych, bądź też nie wykonują zawodu pracując we władzach państwowych (art. 3 ustawy z dnia 27.VI.1950 r. o zmianie u.o.u.a. — Dz. U. z dn. 6.II.1959 r. Nr 8, poz. 41), faktycznie nie zamieszkują na terenie izb adwokackich, w których są wpisani na listę adwokatów. Zdaniem Ministerstwa Sprawiedliwości sprzeczne jest z interesem publicznym, aby adwokat nie wykonujący zawodu wpisany był na listę adwokatów w izbie, na terenie której nie zamieszkuje. Rada Adwokacka obowiązana jest w ramach art. 58 u.o.u.a. do wykonywania kontroli pracy adwokata i może pociągać go do odpowiedzialności dyscyplinarnej w trybie art. 87 i nast. u.o.u.a., ale te funkcje rady są praktycznie niemożliwe w razie zamieszkiwania adwokata i wykonywania przez niego pracy wyłącznie na terenie innej izby adwokackiej.

Stałe zamieszkiwanie i praca adwokata poza miejscem jego siedziby i poza granicami terytorialnymi izby adwokackiej stwarza niepożądane zjawisko siedzib fikcyjnych.

Wydział Wykonawczy NRA zważył, co następuje:

Wyżej przedstawione zapatrywanie Wydziału do Spraw Adwokatury Ministerstwa Sprawiedliwości należy uznać za całkowicie słuszne, przy czym sprawa ta wymaga uregulowania przez odpowiednią uchwałę Wydziału Wykonawczego NRA. W myśl art. 63 ust. 2 u.o.u.a. adwokat powinien zamieszkiwać w miejscu obranej lub wyznaczonej mu siedziby. W wyjątkowych wypadkach rada adwokacka może zezwolić na zamieszkiwanie poza miejscem siedziby, lecz — oczywiście — może tu wchodzić w rachubę tylko inna miejscowość leżąca w granicach tej samej izby adwokackiej.

Dlatego należy uznać za niezgodne z ustawą o ustroju adwokatury zdarzające się czasem wypadki udzielania przez rady adwokackie zezwoleń na zamieszkiwanie przez adwokata poza siedzibą, w miejscowości położonej na terenie innej izby adwokackiej.

Wyżej przedstawione wywody dotyczą adwokatów, którzy ograniczają się do wykonywania funkcji radcy prawnego lub pracują w urzędach państwowych (zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 27 czerwca 1950 r. o zmianie u.o u.a.) bądź nie wykonują zawodu z innych przyczyn.

Nieco odmiennie przedstawia się sprawa zamieszkiwania poza terenem właściwej izby adwokackiej adwokatów wykonujących praktykę adwokacką. Tego rodzaju wypadki są w zasadzie niepożądane z punktu widzenia ogólnego i sprzeczne z art. 63 ust. 2 u.o u.a. Jednakże sprawa tego rodzaju adwokatów wymaga oddzielnego uregulowania, a już sam fakt wykonywania zawodu na terenie izby adwokackiej miejsca wpisu na listę stanowi łącznik usprawiedliwiający w pewnej mierze pozostanie na liście adwokackiej tejże izby — mimo zamieszkiwania na terenie innej izby.